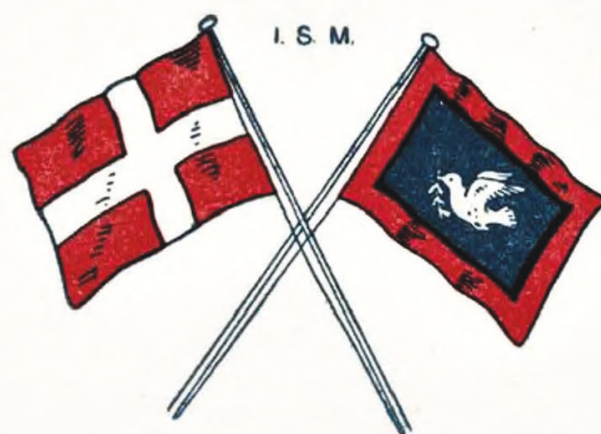

ESBJERG

SØMANDSHJEM

GAMLE HAVN

gennem 40 Aar

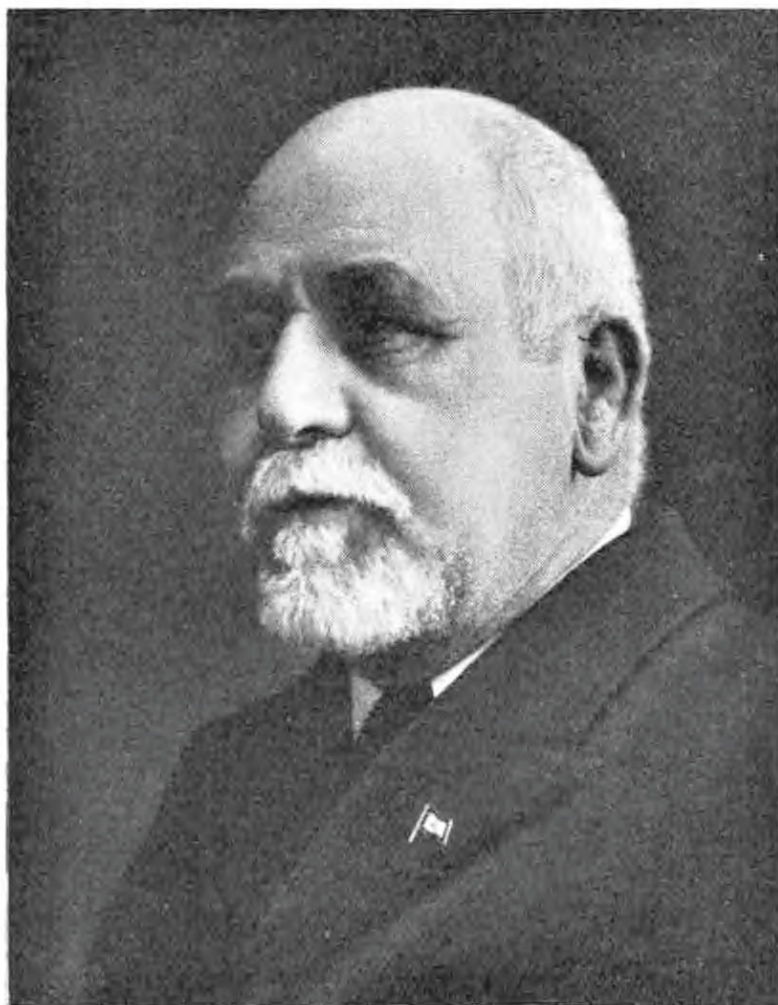

*Sailors
Home*

Jubilæumsfesten

12. December 1943 i Esbjerg Missionshus

VILH. RASCH
Sømandsmissionens første Sekretær
(t 1940)

Starten

Vækkelse afføder Virke. Virkelyst og Virketrang blev da ogsaa Frugterne af det Aandens Vejr, der sidst i 90-erne gik hen over Esbjerg By. K. F. U. M. og K. fik sine egne Bygninger. Det gamle Missionshus, der ikke kunde rumme de mange Mennesker, blev revet ned og en stor og smuk Bygning blev rejst. Ansvarsfølelsen hos de troende var levende og virksom.

Ogsaa til Vesterbyen med den store Fiskerbefolkning naaede Vækkelsen. Blandt de første, som kom med, var *Søren Klosters*, *Anders Moses* og *Tharben P. Jensens*. *Tharben Peder* og *Stense* havde en stor Børneflokk, bl. a. *Tvillinger*, 2 Drenge, der fik Navnene *Beck* og *Stubkjær* efter *Indremissions* to store Skikkelser. En Gang, da Pastor *Bruun* besøgte Hjemmet, stod *Stense* med *Tvillingerne* i Favnen, og hun sagde da smilende til Sognepræsten: „Ja, nu staar jeg med hele *Indre Mission* paa Armen.“ Hun var et trofast Vidne.

Stadigt fjøedes flere til den Flok, der vilde tjene Herren, og en Aften, da nogle af dem var samlede i et Hjem i Vesterbyen, kom *Snakken* som saa ofte til at dreje sig om at faa rejst en Bygning paa Havnen, der kunde tjene til Ophold for de mange fremmede Fiskere, der efterhaanden var kommet til Byen.

„Ja, det er godt nok med den *Snakken*“, udbød *Søren Kloster*, „men det var bedre, vi viste, hvad vi vilde. Lad os faa Papir og Blyant.“

Den Aften blev der tegnet 800 Kr. Nu kunde man med god Samvittighed henvende sig til andre om Støtte. En dygtig Tals-

mand havde de i *Vilh. Rasch*, der den Gang var Sømandsmisionær i Odense. Han henvendte sig til Havneingeniør *Westergaard* om en Byggegrund. Denne var meget velvillig og overlod den allerbedste Plads til Grund for Sømandshjemmet. Arkitekt *Kofoed*, København, blev anmodet om en Tegning, og et Opraab bliver nu udsendt til „Guds Menighed og alle vore Fiskeres og Sømænds Venner“ om Støtte til et Sømands- og Fiskerhjem i Esbjerg.

Opraabet, der blev udsendt Oktober 1901 var underskrevet af følgende Komité:

<i>Chr. Bruun</i> Sognepræst, Form.	<i>Chr. Breinholt</i> Konsul.	<i>Th. Enevoldsen</i> Fisker
<i>C. P. Jensen</i> Snedkermester, Kasserer.	<i>T. P. Jensen</i> Fisker.	<i>Ole J. Kristiansen</i> Fisker.
<i>Vilh. Rasch</i> Sømandsmisionær.		

Denne Komité blev samtidig Sømandshjemmets første Bestyrelse. Saa godt som alle Fiskerlejer fra Blaavandshuk til Skagen sendte Bidrag, og inden Udgangen af 1902 var der indgaaet 8500 Kr. Grundstenen blev lagt den 24. Juni 1903, og den 13. December stod Hjemmet færdigt til Indvielse. Biskop *G. Koch*, Ribe, foretog Indvielsen, der overværedes af saa mange, som der paa nogen Maade kunde være. Sognepræst *Chr. Bruun* fortalte først om Hjemmets Tilblivelse og dets Formaal og sluttede med Bøn om, at Julens Fred og Glæde maatte hvile over dette Hjem, saa det maatte blive til Velsignelse for vor By, vore Fiskere og Sømænd. Derefter talte Biskop *Koch* ud fra Johs. 12. 19: „Da sagde Farisæerne til hverandre: „I ser, at I udretter ikke noget, se, Alverden gaar efter ham“, og sluttede med at stille Huset under Guds Beskyttelse og Velsignelse og Guds Menigheds Forbøn. Om Aftenen holdtes en Festgudstjeneste, hvor Indre Missions Formand, Provst *Zeuthen*, og *Vilh. Rasch* talte, og siden sluttedes der med festligt Samvær under det nye Hjems Tag.

3) Provst I. M. ROESEN

2) Provst TH. BIERING

1) Pastor CHR. BRUHN

4) Fiskesk. TH. ENEVOLDSEN

5) Pastor PETER IVERTSEN

6) Købmand J. P. JENSEN

Borgen.

Det var i Sandhed en smuk Bygning, der var blevet rejst paa Esbjerg Havn. En dejlig Borg for Søens Folk. Arkitekt *Kofoed* havde haft en ualmindelig heldig Haand. Bygmesteren var Murermester *Tranholm*, og Hjemmet kostede 32.000 Kr. Igennem Aarene er der blevet gjort alle de Udvidelser, der har været muligt. Baade Bestyrelse og Bestyrer har haft et aabent Øje for Tidens Krav, saa at Sømandshjemmet ogsaa i Dag staar vel udrustet til at modtage sine Gæster.

Gæsterne.

Hvem var saa Gæsterne i de fyrretyve Aar? Ja, det var jo hovedsagelig Fiskere. De mange unge Fiskere fra Fiskerlejerne langs Kysten, der tog Hyre med Esbjergkutterne, fandt her et Hjem og et Fristed. Byens egne Fiskere kom her jævnligt. Det gjorde godt med en god Kop Kaffe efter endt Havtur. Da Fiske-rihavnen blev flyttet længere nordpaa, og det nye Sømandshjem kom i Gang, tænkte man: Hvorledes skal det nu gaa med Hjemmet paa den gamle Havn? Men ogsaa her, som saa ofte, kunde man have sparet sine Bekymringer. Skibsværfterne, Maskinværkstederne og Smedjerne laa her jo stadigt, tilmed blev en stor moderne Bedding bygget, og det har altid været Kotume, at Skipperne, naar Skibet var paa Bedding, tog Haandværkerne ombord med op til en Kop Eftermiddagskaffe. Jo, der har været nok at bestille. Men ogsaa mange Søfolk besøgte Sømandshjemmet gennem Aarene, og mangt et Pengebeløb blev ekspederet fra Hjemmets Kontor til de rigtige Adresser og undgik saaledes at falde i Restauratørernes Hænder.

Mission.

„Der skal i Hjemmet afholdes evangeliske Møder paa Folkekirkens Grund“, staar der i Sømandshjemmets Statutter. Dette er blevet overholdt. Ordet blev saaet i Hjerterne, og der opleve-

SPISESTUEN

RESTAURATIONEN

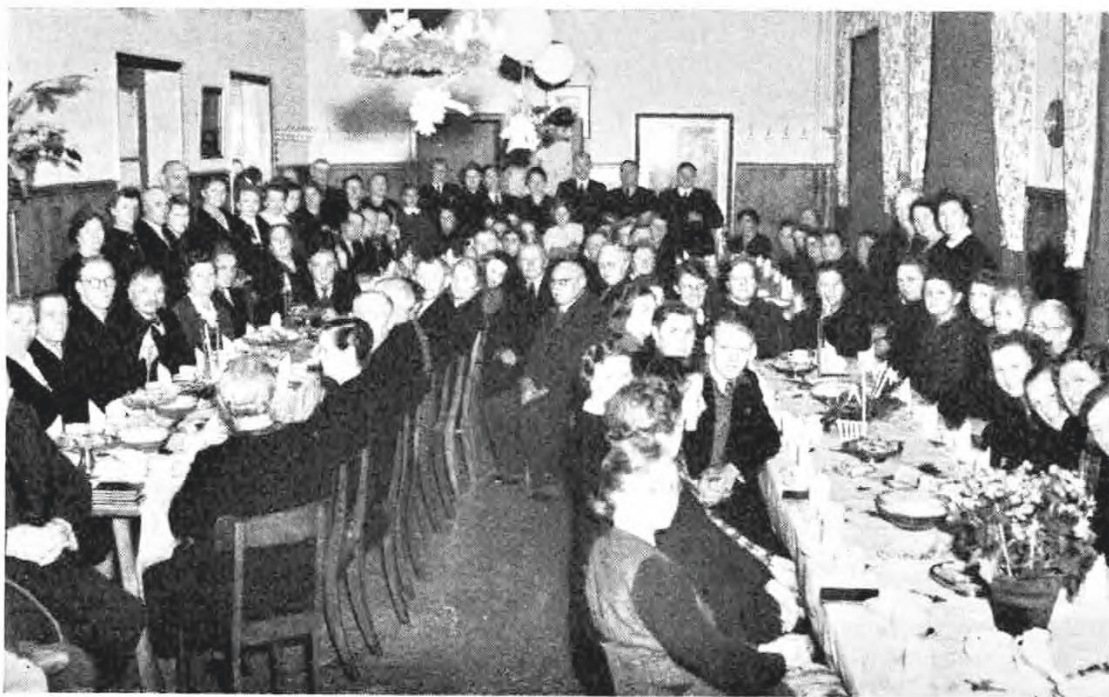
des til Tider synlige Frugter. Navnlig en Vinter, hvor det forløbne Efteraar havde været meget stormfuldt og krævet mange Menneskeliv, var der stærkt Røre ved en Række Møder, som blev holdt paa begge Sømandshjem, og ikke faa stod op til nyt Liv.

— Hvis der er Mission i Kaffe — og det er der vel ingen Tvivl om — saa er der drevet megen Mission paa vore Sømandshjem. For hvad er der ikke blevet serveret af denne herlige Drik (jeg tænker paa den gode gamle) i Aarenes Løb. Smaalighed har alle Dage været en Forbandelse. Gæstfrihed og Venlighed er nødvendigt i alt Missionsarbejde. Det er godt efter en Aftenandagt at kunne sige: „Saa nu gi'r vi Kaffe!“ Der kan da blive god Anledning til bagefter at faa en Sang eller to endnu af Sømandssangbogen, og det er ingen Skade til en enkelt Gang at holde en Fest med Kaffe, hvor der ikke spørges efter Gæsternes Pengepung.

I Marts 1907 blev Sømandsmissionens K. F. U. M. stiftet. En Forening, der stadig er levende og virksom. En af dens Opgaver er at bringe Guds Ord ud paa Skibene, og hver Søndag samles et Hold Bladuddelere paa et af Sømandshjemmene til fælles Bedemøde, før Turen gaar rundt til de mange Skibe paa Esbjerg Havn. I Sømandshjemmets Jubilæumsaar havde vi den Glæde at kunne bringe 1 nyt Testamente og 2 Sømandssangbøger ombord paa hver søgaaende Esbjergkutter. Bøgerne var skænket af „Broderkredsen paa Havet“ og Sømandsmissionens K. F. U. M. i Forening.

Nytter det saa noget? Bliver de læst af vore Fiskere og Søfolk disse Traktater og Blade? Blot et enkelt Træk. Det er Bestyrer *Johs. Otto*, der fortæller: „Jeg var paa Besøg paa Damperne i Dokhavnen og træffer paa en Styrmand. „Ja, mine „Redningsbaade“ er desværre sluppet op, og jeg har kun disse tilbage“, siger jeg og giver ham et Eksempel af „Et Ord med paa Vejen.“

„De maa ikke sige kun“, svarede Styrmanden hjerteligt, og idet han fandt et Eksempel af samme Blad frem af sin Jakkelomme, tilføjede han: „Dette fik jeg for Aar tilbage paa Esbjerg

JULEFEST for frav. Søfolk og Fiskeres Paarørende,

FEST for Kvindekredsene

Havn. Dets Budskab blev til Velsignelse for mig, og mange Gange siden har jeg læst det og faaet Hjælp derigennem.“ — Kast dit Brød paa Vandet, og du skal finde det længe efter. —

Festerne.

Sømandshjemmets Fester er et Kapitel for sig. Ja, der er mange at se tilbage paa. Glædesfester, hvor Fiskeren havde fæstet sin Brud, og maaske var den lykkelige en af Hjemmets unge Piger. Det kunde blive en morsom og interessant Statistik at finde ud af, hvor mange Fiskere det egentlig var, der hentede deres Koner paa vore Sømandshjem. Kvantiteten vilde blive høj for Esbjergs Vedkommende — og Kvaliteten ligesaa.

Maaske var det Skipperen og hans Kone, der holdt deres Sølv- eller Guldbryllup. Eller var det en Sørgefest, der samlede os. Saa ofte kom der tungt Budskab fra Havet, og det laa saa nær, at Mindefesten blev paa Sømandshjemmet.

En særlig Omtale kræver Julefesterne. Nej, for et Syn, naar Søfolk fra de mange forskellige Nationer samledes til Fest 2. Juledag i de julesmykkede Lokaler. Der var den norske Styrmand, der ikke kunde blive træt af at gaa omkring Juletræet. Naar vi var færdige med en Salme, bad han saa mindeligt: „Vi faa gaa en Gang til, Hr. Pastor“. Og saa gik vi en Gang til. Hvor var Nordmændene gode til at møde op. De kom vist alle: Den forsorne fuldbefarne, der ikke havde været hjemme ved Mor de sidste 18 Aar, og den stilfulde Kaptajn, der kanske havde sin Frue med til Fest. Men ogsaa Englændere, Finner, Tyskere og Svenskere kunde være i Legio. For ikke at tale om vore egne Danske. Og vi sang Nationalsange, saa vi var hæse tilsidst. Ja, det var i de gode gamle Tider. Og sikken Fryd, naar Julegaverne blev delt ud. Der var Spænding i Luften. En Gang fik en norsk Maskinist som Ekstragave et indrammet Skriftord i Ramme. „Jesus elsker dig“, stod der. Denne Gave blev ham til megen Besvær. Hænge det op i Lukafet vilde han ikke, for hvad vilde Kammeraterne sige. Saa blev det gemt ind i Skabet, men dermed var dens Mission ikke endt, for hver Ganag han skulde hente noget derinde, maatte han have Billedet ud, og næsten altid fangede hans Øjne Ordene:

„Jesus elsker dig“, og det generede. Helst vilde han have kastet det udenbords, men der var noget, der holdt ham tilbage fra det. Tilsidst blev Skibet solgt, og Maskinisten gik i Land med sit gode Tøj og sine Pakkenelliker, men Skriftordet efterlod han i Skabet. Ofte angrede han siden, at han ikke fik det med, for denne Maksinist blev senere et troende Menneske. Ordet var blevet en Brod i hans Samvittighed og Julegaven til Velsignelse. (Meddelt af Sømandspræst Eilschou Holm).

En særlig Art Fester maa nævnes tilsidst. De sidste Aar er der før Jul blevet holdt en Julefest for de mange, der har Paarørende i det Fremmede, og dejligt har det været at se Gæsternes Glæde ved disse festlige Sammenkomster. Endvidere maa noteres det hyggelige Julemøde, der hvert Aar i December Maaned afholdes for I. S. M.s Kvindekredse. 8 ialt.

Formænd og Bestyrelse.

Som allerede nævnt var Sognepræst *Chr. Bruun* Formand ved Sømandshjemmets Start. Han afløstes 1917 af Sognepræsten ved Zionskirken, Provst *Biering*, men allerede 1918 blev Provsten kaldet til nyt Embede i Østjylland, og nu traadte Pastor *Roesen* til. Da denne i 1921 bliver Præst og Provst i Kolding, overdrages Formandshvervet til Fiskeskipper *Th. Enevoldsen*, der efter eget Ønske fratræder 1. Januar 1925. Pastor *P. Ivertsen* bliver nu den næste Skipper paa Skuden, men lægger Roret fra sig Januar 1928. Han føler sig ikke rigtig rask og ønsker at trække sig tilbage. Købmand *J. P. Jensen* bliver nu Formand og har været det siden.

Om alle disse Mænd gælder det, at de med et varmt Hjerte er gaaet ind for Sømandsmissionens Sag. Vi er dem stor Tak skyldige.

Sømandshjemmets Bestyrelse, som iøvrigt ogsaa gælder for Hjemmet paa den nye Havn, bestaar i Dag af følgende:

Købmand *J. P. Jensen*, Formand, Fiskeskipper *Andreas Nielsen*, Næstformand, Fiskeskipper *Chr. Thygesen*, Kasserer, Endvidere: Fiskeskipper *Jens Chr. Heide*, Fiskeskipper *Chr. Muff*, Repræsentant *Dahl Sørensen* og Forretningsfører *N. A. Thygesen*.

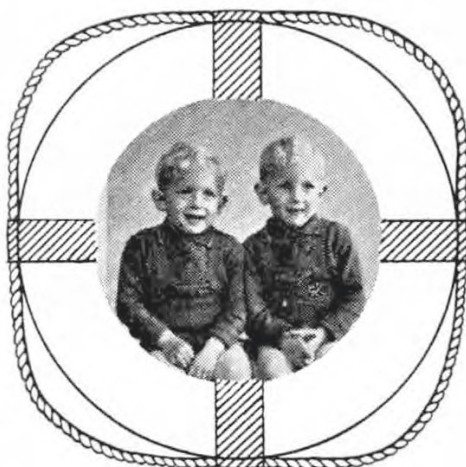
Bestyrere

Sømandshjemmets første Bestyrer blev Styrmand Jørgensen, Rønne, men allerede Aaret efter afløstes han af L. O. Kynde og Hustru (Papa og Mama). Jørgensen bliver i Stedet Forstander for den nyoprettede Fiskeskipperskole. I 1917 bliver Kynde Sø-

Bestyrer JOHS. OTTO og Hustru

mandsmissionær, og Vilh. Hyttel er saa Bestyrer indtil 1920, da Chr. Wienberg overtager Bestyrerpladsen. Han efterfølges 1927 af H. Gorridsen, der i 1929 forflyttes til Sømandshjemmet ny Havn. Som ny Bestyrer antages nu Johs. Otto Jensen, (Nr. 8 i Rækken af Tharben Peders og Stenses Børneflokk) gift med Marie, en Datter af Fiskeriforeningens Formand J. S. Christensen. Begge er saaledes voksede op med Byen og hjemme blandt Fiskerbefolkningen. Skal man iøvrigt karakterisere deres gode Egenskaber, kan man ikke gøre det kortere og bedre end ved at citere Formandens Udtalelser ved et Aarsmøde paa et af Hjemmene: „Vi er glade for vore Bestyrerpar paa begge vore Sømandshjem. Vi ønsker ingen andre.“

Skolen.

Som allerede nævnt var Styrmand Jørgensen den første Forstander for Fiskeskipperskolen, der begyndte den 1. November 1904. Skolen, som stadigt har sine Lokaler paa Sømandshjemmet, kan saaledes næste Aar fejre sit 40-Aars Jubilæum. Kaptein *J. P. Sigurdson* overtog Ledelsen i 1908, og da han i 1921 flyttede til Svendborg Højskole, blev Styrmand *A. Lindqvist* hans Afløser. Sigurdson var almindelig afholdt af sine Elever og hurtig i Vendingen, hvis det gjaldt om at hjælpe dem ved Eksamensbordet. Herom fortælles følgende: Selve Navigationsdirektøren, Kommandør *Bildsøe*, var Censor, og Eleven havde været oppe i Navigation og opremset et Afsnit af Navigationsbogen, som Kommandøren iøvrigt selv havde skrevet.

„Lad Eleven forklare det med sine egne Ord“, brummede den ærværdige Censor.

„Det er sandelig ikke nemt at fortælle det kortere og klarere, end der staar i Bogen“, indskød Sigurdson.

„Nej, det er rigtigt, det er rigtigt“, kom det fra Navigationsdirektøren, der straks opfattede Komplimentet, og Eleven slap med Skrækken.

Skolebestyrer Lindqvist er den fødte Lærer med den fænomene Hukommelse. Hans Timer var ikke kedelige, hvilket jeg som gammel Elev kan bevidne. Der blev ikke sparet paa Vittighederne. Naa, dem var han forresten ikke ene om at servere. Hør bare: En af Eleverne er oppe i Sundhedslære og skal nævne et Eksempel paa et Fremmedlegeme i Næsen. Svaret falder prompte: „En Finger!“ En anden bliver hørt i Redningsraketapparatet og er nu naaet til det Punkt, hvor Redningsstolen er naaet ud til det strandede Skib.

— Og hvad saa?

Smilet spiller om den unge vestjydske Fiskers Mund. Han ved godt, at der staar i Bogen, at Kvinder og Børn skal i Land først, men han kan ikke dy sig, og under hele Klassens Jubel svarer han: „Saa kommer de rænen alle sammen og vil i den.“

— — —

Kaptajn SIGURDSON

Skolebestyrer LINDQVIST

SKOLESTUEN

„Herrens Frygt er Vidsoms Begyndelse“, siger den vise Salomon. Dette Ords Sandhed erkender Skolens Ledelse tilfulde. Esbjerg Fiskeskipperskole bliver da ogsaa ledet i afgjort kristelig Aand, og hver Morgen begyndes med Morgenandagt. Tilslutningen har de senere Aar været saa stor, at Rammerne var nær ved at sprænges. Tallet paa de Fiskeskippere, der i de 39 Aar er udgaaet fra denne Skole, nærmer sig da ogsaa stærkt de 1000.

I Jesu Navn.

Med disse Ord begyndes Sømandshjemmets Forhandlingsprotokol. En lykkelig Begyndelse. For saa skal Værket lykkes.

I Jesu Navn! Med de selvsamme Ord vil vi slutte dette korte Tilbageblik. Maaske var der meget, der skulde have været gjort anderledes. Muligt var der megen menneskelig Skrøbelighed i den Tjeneste, der blev øvet i disse Aar. Da er det godt at maatte skjule sig under det velsignede Jesusnavn og regne med Hans Naade og tilgivende Kærlighed.

I Jesu Navn! Forhaabningsfulde ser vi fremad. Trods Mørket, der ruger omkring os, er vi frimodige. Vi skimter et Lys. Verdens Lys. Se, hvor det nu straalere. Det vil lyse for os — hele Vejen frem.

„Herre, vort Livs Gud, vi takker dig for din Miskundhed og underfulde Godhed. Vi beder dig, dæk du, hvad der er bag os, med din Naade. Styr det, der er foran os i din Visdom og Kærlighed. Lad Værket lykkes — dit hellige Navn til Ære.

I Jesu Navn! Amen.“

P. L. Lodberg Jensen.

F E S T K A N T A T E

TEKST: ALBERT NIELSEN

K O R:

Mel.: Sin Vogn gør han af Skyer blaa.

Som Fyrene langs Danmarks Strand
kan lede Nattens Skibe
i sikker Havn trods Braad og Brand,
blev ogsaa tændt en Stribe
af Lys for Søens djærve Mænd
med Landlov, naar de søgte hen
i Sømandshjemmets Stuer.

Lad hæves højt Guds Kongeflag
med Tak, fordi han kendte
sig ved de frie Søfolks Sag,
som Gud i Hjerter tændte.
Vi ved, han viser Vejen frem,
og fremmede skal have Hjem
i Sømandshjemmets Stuer.

Vi ærer dem, der tændte Lys
hos os for Søens Sønner;
de mødte Tidens onde Gys
med Troens stærke Bønner.
De lagde Grund ved Livets Ord,
fra Lysets Drot og Kirkens Kor
i Sømandshjemmets Stuer.

De lagde Staven ned tilsidst,
men Troens høje Bølge
end viste os den hvide Krist
med mange i sit Følge.
Her fandt en naadig Gud sin Gang,
og fulgte med den glade Sang
i Sømandshjemmets Stuer.

Og maa vi bede: Tilgiv Gud
om egne Spor vi satte,
da vis os ved et helligt Bud,
at du kan Roret fatte,
som da du gik paa Søens Vand,
bliv Søens Folk en Frelsermand
i Sømandshjemmets Stuer.

Dem derude —

SOLO:

Mel.: Imellem Nattens Stjerner —

Hvor stolte Skibe trækker
en Traad fra Havn til Havn,
han gør sin vante Gerning
med Dannebrog i Stavn.

Naar Fiskerbaaden trues
af Havets Element,
han sætter Snurrevaadet
og Linerne staar spændt.

Fra Søkende og Hjemmet
han gaar i Sejlskibsfart,
for viljesvag og lille
til Livets haarde Start.

De har de samme Vilkaar,
har Havet gjort til Ven,
der bærer under Virket
og bærer hjem igen.

Men Hjemmet maa de savne
ved Dagenes Besvær,
og faa kun bygger Værn om
den unge Sømandshær.

Vi vil dem vise Korset,
naar de gaar ind og ud,
og knytte Baand, der binder
dem fast til Himlens Gud.

Kvindekredsene —

SOLO:

Mel.: Hjem, Hjem, mit kære Hjem —

Af vore Hjerter bygges
om Soens Folk et Værn,
naar de paa Havet farer,
det gælder nær og fjern.
Og dersom Bølgen bræmmer
i skumhvid Klædedragt,
skal vore bange Stemmer
i Bøn for dem staa Vagt.

Skærm Fædre, du os gav,
stil Stormene i Sindet
og paa det aabne Hav.

Med Bud til Havets Verden
en villig Kvindehaand
kan skabe gode Gaver,
som knytter faste Baand;

end mere kan dog vindes,
naar travle Hænders Flid
i Bøn om Storm, der bindes,
kan foldes for en Tid.

Skærm Fædre, du os gav,
stil Stormene i Sindet
og paa det aabne Hav.

Hvor er de Veje lange
paa denne vide Jord,
og Tanken stundom krydser
i baade Syd og Nord,
men bag Guds Veje luer
hans rene Tankers Skær,
om ogsaa Bølgen truer
de mange, vi har kær.

Skærm Fædre, du os gav,
stil Stormene i Sindet
og paa det aabne Hav.

Hvor er de Maal dog mange,
vi faar i Livets Vaar,
og stærke Viljer prøves,
før Maalene vi naar;
det største Maal maa være
at følge Jesu Fjed,
saa han os hjem kan bære
til evig Salighed.

Skærm Fædre, du os gav,
stil Stormene i Sindet
og paa det aabne Hav.

Uvejrstider —

RECITATION:

Kæk er han — Gutten med den blanke Skygge
paa sin Kasket, han drømmer kun om Lykke.

Mod har han — Gutten med de blanke Øjne,
der ser forbi de svingefulde Løgne.

Glad er han — Gutten paa de store Flader,
som Eventyrets Bog for ham oplader.

Dansk er han — Gutten, og han elsker Livet,
som det i gamle Danmark blev os givet.

Men Uvejrstider kom og maatte skrække
selv den, der var den kækkeste blandt kække;
det var som Havet i dets vilde Fraade
en større Trusel blev for Mænd og Baade.

De inddrog Fyrene ved Rev og Grunde
og langs vor Kyst, saa ingen pejle kunde,
de blanke Øjne flakkede forvirret
mod Nattens Mulm, som Storme havde tirret.

Forneden truede de skjulte Farer,
foroven sølvgraa „Fugle“ kom i Skarer,
og Glæden blev lidt indestængt til Tider,
naar i den sidste Strid en Broder strider.

En Del blev hastigt adskilt fra de Kære,
skönt Danske allerhelst de vilde være;
men trange Bud gik til de fjerne Strande,
naar Længsel vil en adskilt overmande.

— — —

Men mere stille gik de aabne Døre
paa Sømandshjemmet ved den gamle Havn,
kun sjældent fik vi nu en Røst at høre
paa fremmed Sprog, og det var vel et Savn,
at norske Brødre og de svenske „Gosser“
ej saas ved deres Skibes tykke Trosser!
Alt Bud om Livet i den store Verden
var lukket ude fra vor trange Færden.

Vi mindedes de skønne Julefester
med Britter og Kinesere som Gæster,
vi tænkte paa de raske, stærke Finner,
der da fik Gaver med som gyldne Minder
om Hjemmet og de fromme, danske Kvinder.

Og atter gik vor Bøn til Himlens Led:
O, Herre Jesus, skænk dog Verden Fred.

— — —

Han vedblev dog at øve ufortrøden
sin vante Dont, men hver Gang var det Døden,
som tog et Tag med Livets bedste Kræfter,
og mange, mange maatte give efter.

Mod Land og Folk blev tro en Gerning øvet,
selv om den glade Gut og blev bedrøvet,
naar Døden havde mellem Brødre høstet
og sidste Rejse havde alle rystet.

Glimt fra Dagliglivet —

KOR:

Mel.: Danmark, dejligst Vang og Vænge.

Fiskeskipperskolen kalder
med den strenge Bog,
Manden i sin bedste Alder
bliver Skolepog;
naar man noget stort vil være
skal paa Skolen man i Lære!
Her Eksamensdokumentet
mangen Ung har hentet!

En Bestyrer sender Penge
hjem for Søens Gut,
ser til Søfolks Sygesenge
ingensinde mut!
Han med Gæsterne maa snakke,
faa Betaling, le og takke,
og saa skal han daglig skaffe
Kaffe, Kaffe, Kaffe!

Men i Køkkenregionen
er der Liv og Fart,
her regerer nemlig Konen,
det er aabenbart,
at hvad man af Ting skal bruge
Sukker, Sengetøj og Duge,
hele Okser, halve Grise,
Konen maa opvise!

Onsdag kommer Markedsgæster,
Torsdag er der Fest,
hvem skal man af Byens Præster
byde ind som Gæst;
der skal synges, der skal tales,
kort og godt i Skødet hales.
Sømandshjemmet at bestyre
er en rigtig Hyre!

Lovsang —

FÆLLESSANG:

Mel.: Stiftet Guds Søn har paa Jorden —

Lover den Herre, som gav os en Vingaard at vare,
hvor vi hans Visdom og Raad ogsaa kunde erfare,
Gud lod det gro,
som her blev saaet i Tro,
Herren alene ske Ære.

Lover den Herre, som rakte de evige Arme
ud for de farende Søfolk at styrke og varme,
hans Naadestol
rækker fra Pol til Pol,
Herren alene ske Ære.

Lover den Herre, som gav os sit Ord at forkynde,
Ordet om Fred og Forsoning, naar vi vil begynde
ved Jesu Saar,
frelst hver en Synder da gaar,
Herren alene ske Ære.

Lover den Herre, som giver os Vej at berede
for Rigets Børn, der hans Vilje i alt vil tilstede,
Grenenes Kraft
kommer af Vintræets Saft,
Herren alene ske Ære.

Lover den Herre, som Himlen for os holder aaben,
vandrer vi med ham, vi fører et kongeligt Vaaben
og skal staa frem
for ham i Himmels Hjem,
Herren alene ske Ære.

